

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Iurie Bejenaru, Valentina Clevadî

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Lupușor Cristina, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Lupușor Cristina împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat în urma acțiunilor ilicite ale organelor de urmărire penală, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2015, prin care s-a respins apelul declarat de Lupușor Cristina și menținută hotărîrea Judecătoriei Buiucani din 18 iunie 2015,

c o n s t a t ă

La 14 aprilie 2015, Lupușor Cristina s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat în urma acțiunilor ilicite ale organelor de urmărire penală, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a indicat că, la 24 noiembrie 2014, de către SUP al Inspectoratului de Poliție Buiucani al DP mun. Chișinău a fost pornită urmărirea penală în baza art. 186 alin. (5) Cod Penal, cauzei fiindu-i atribuit numărul 2014033097.

Prin ordonanța OUP al SUP al inspectoratului de Poliție Buiucani al DP mun. Chișinău din 10 decembrie 2014, dînsa a fost recunoscută în calitate de bănuit în cauza penală sus-indicată.

Iar, prin ordonanța procurorului în Procuratura sectorului Buiucani mun. Chișinău din 30 ianuarie 2015 privind clasarea cauzei penale, dînsa a fost scoasă de sub urmărire penală pe cauza penală nr. 2014033097, în temeiul art. 284 alin. 82) pct. 2) și 3) CPP, din motiv că, fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Consideră că, fără motive rezonabile și în lipsa unor probe pertinente a fost atrasă ilegal la răspundere penală de organul de urmărire penală, fiind nevoită să-și angajeze un avocat și să suporte cheltuieli de asistență juridică în mărime de 4 000 lei, conform contractului și bonului de plată.

Menționează reclamanta că, pe parcursul efectuării acțiunilor de urmărire penală a suportat un disconfort, manifestat prin umilință și traume psihologice în formă de stres.

De asemenea, reclamanta a indicat că, încălcările enunțate i-au lezat drepturile și libertățile prevăzute de art. 6 CEDO.

Solicită, reclamanta, încasarea de la Ministerul Justiției a prejudiciului material în sumă de 4 000 lei și moral în sumă de 30 000 lei.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 06 mai 2015 a fost atrasă în proces, în calitate de intervenient accesoriu, Procuratura Generală a Republicii Moldova (f.d. 32).

Prin hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 18 iunie 2015 cererea de chemare în judecată depusă de Lupușor Cristina a fost respinsă (f.d. 39, 45-50).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2015, a fost respins apelul declarat de Lupușor Cristina și menținută hotărîrea primei instanțe (f.d.73-77).

La 05 ianuarie 2016, în termenul prevăzut de lege, Lupușor Cristina a declarat recurs, solicitînd casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului s-a indicat că, atît instanța de apel, cît și instanța de fond au interpretat și aplicat eronat normele de drept material, și anume că circumstanțele invocate în cererea de chemare în judecată nu cad sub incidența temeiurilor și cazurilor de apariție a dreptului la repararea prejudiciului în condițiile Legii nr. 1545. Instanțele de judecată nu au luat în considerație pct.8 a Hotărîrii Curții Constituționale nr. 26 din 23 noiembrie 2010, prin care s-a stabilit că recunoașterea calității de bănuît presupune nu numai drepturi procesuale, dar și restrîngerea drepturilor constituționale legate de libertatea persoanei, iar recunoașterea în calitate de bănuît prin ordonanță, persoana este supusă restrîngerilor.

Curtea Europeană a specificat că, avînd în vedere principiile de interpretare a art. 4 din protocolul 7 la Convenție, pentru instanța internațională nu va conta ce fel de calitate a avut persoana, fie bănuît sau învinuit, astfel încît îl va aprecia ca acuzat, adică persoana căreia i s-a adus la cunoștință oficial despre existența unei acuzații în materie penală (cauza Eckle v.Germany).

La caz, a menționat că, Curtea Supremă de Justiție în pricini similare a admis astfel de cereri.

În opinia recurentului, dreptul la un proces echitabil, este garantat de art. 6 CEDO.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către Lupușor Cristina urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Lupușor Cristina este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de către Lupușor Cristina în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Lupușor Cristina ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Lupușor Cristina, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Valentina Clevadi